

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Szomaházy István
Cím: Jókai sírja

Forrás: Magyarország

Bp.
(Hely)

1919. É. 30
(Idő)

(Köt. v. füz.) (O)

Osztályozás

Tárgy

614.61

Hely

Idő

"1919"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23.

Jókai sírja

Három szál muskátli címmel nemrégiben cikket irtam a Magyarország-ba a Jókai Mór sírjáról. Szégyenletes elgondolni, hogy Csokonay Vitéz Mihály szellős felleghajtóban kóborolt a megfagyott országutakon, hogy Petőfi fűtetlen szobában írta a verseit, hogy a Vörösmarty Mihály gyermekei Deák Ferenc támogatása nélkül éhenhaltak volna. De eddig legalább, valami bohém cinizmussal belenyugodtunk abba, hogy ha életünkben nem is, de haláluk után megbecsüljük a költőket. Most látjuk, hogy ez a szánalmas kis önmegtegetőzés is hazugság: nem, itt csak a temetési parádéig tart a nemzet kegyelele, az élőknek sokkal fontosabb, hogy a politikai cirkuszban tülekedjenek egymással. Első cikkemben nem irtam meg, de most már elmondom: a többi halotti költőnek sincs sokkal jobb dolga, mint Jókai Mórnak.

Közletsztességben megöszült uzsorások sokkal gondozottabb sírokbán pihennek, mint azok, akik egész szomorú életükben a nemzet önértéket élesztették. Nem akarom megbántani a nagy emberek családjait, de ha a halottjaik sírja szerint akarnám megállapítani a pietásukat, aligha volnék róluik valami különösen nagy véleményvel. Most már nem hallgatom el azt se, hogy a Kossuth-mauzoleumból talán hónapok óta se takarították el a hulladékokat s hogy a nagy szabadsághős leghíresebb ellenfele, Deák Ferenc is igen-igen kétes tisztességu környezetben alussza örökös halotti álmát. Istenem, hogy elfacsarodik az ember szive, mikor a külföldi temetőkre gondol, ahol büszke halotti pompától körülveve pihennek azok, akiknek élete a nemzet dicsőségét szolgálta.

De nem akarom elismételni e sorokban mind

azt, amiről multkori cikkemben irtam. Csak azért tértem rá vissza, mert egy fiatal tudós a minap szíves volt felkeresni engem, s a Komáromi Jókai-Egyesület nevében, melynek Beöthy Zsol az elnöke, tudatla velem, hogy ezután ők fogják gondozni a Jókai sírját. Elhozta az egyesület főtitkárának nyilatkozatát is, melyben ezt írja:

„Már is intézkedtünk abban az irányban, hogy az elhagyott sírban pihenő költőnek, aki oly dús-gazdag örökséget hagyott nemzetére és nagy, dicsőséges nevet a szerény kis városra (Jókai Mór tudvalevőleg Komáromban született) reáboruló sírhalma még az ősz folyamán rendbehozzassék.“

Ezek a derék emberek bizonyosan meg is fogják tartani ígértüket, nem úgy, mint a büszke főváros, melynek képviselői, a Jókai temetésén, ünnepélyes császárkabátokban állták körüli a költő sírját és szent fogadalmat tettek, hogy virágos kertés varázsolják a hantokat, amelyek alatt a nemzet legnagyobb mesemondója alszik.

És a többiek? Mi lesz azokkal, akiknek kultuszát nem ápolja egy külön egyesület? A közelgő halottak napján bizonyosan akad majd némelyik számára egy-egy trázis s egy-egy olesófajta koszoru (drágára az idén nem tellik), de mi lesz a többiekkel, a sűrűségben elsárgult levelek alatt, többé meg sem található zugokban porladó halottakkal, akik egy régi, drága, mindnyájunk által visszasírt világban éltek végig hányt-velet martir-életüket.

Ha valamikor, úgy most tudjuk, hogy ezek a nagyok és szentek mit jelentettek a szenvedő Magyarországnak. Az ő hangjuk szót hozzánk az összeomlott sírhalmok alól, mikor a vadszetai és lobogóhajú idegenek tapodták sáros eszmájukkal a magyarság hagyományait.

Szomaházy István.

aros házinyomdája 1919.